



# BAJTÁRSI

# LEVÉL

1957. évf. 3. sz. levél. 13. oldal. Utrecht, 1957. márc. 18.

## VESZEDELEMBEN A DICSŐSÉGES MAGYAR SZABAD- SÁGHARC VIVMÁNYAI...

A jövő történetírás feladata lesz bírálatot mondani a Nyugat magatartása felett a világtörténelemben páratlanul álló magyar szabadságharcra szemben, de a Világ jelenlegi közvéleménye máris sejteti, hogy ez a bírálat igen szigorú és éppen nem lesz hízelgő azokra, akik az örök emberi eszmények védelmének legkedvezőbb alkalmát elmulasztották. Kis B.L.-ünk nem enged meg hosszabb értekezést, ezért csak az egyetemes magyar érdekét védelmére és szolgálatára szoritkozom, amikor a nagy tragédia kellős közepén le kívánok szögezni néhány idevágó - megítélésem szerint el nem szalasztható - gondolatot. Ennek fontosságát növeli a Világ lelkiismeretének már itt-ott észrevehető ébredése, ami újabb lökést adhat a magyar történelem ideig-óráig elakadt kerekének. Példának említem meg Indiát, ahol talán a legilletékesebb egyéniség, Nehru miniszterelnök öccse, bélyegezte meg Khrizman Menon ENSZ-delegátus benesi politikáját, amit e szervezet közgyűlésén a magyar ügyben - Nehru helyeslése mellett - követett.

De lássuk közelebbről a vérbefojtott magyar szabadságharc mérlegét. Katonailag csatát vesztek tünk, erkölcsileg fényes diadalt arattunk, mert - nem említve az erkölcsi téren felvonultatható s hatásában még csak ezután mutatkozó egyéb eredményeket - megállapíthatjuk, hogy:

- 1./ A magyar szabadságharc kíméletlenül lerántotta az olajágas békegalamb álarcot a Szovjet vérgőzben röhögő sátni arcáról;
- 2./ megnyerte az egész művelt Világ rokonszenvét, bámulatát, elismerését, szeretetét és nagyrabecsülését a magyar nép számára;
- 3./ bebizonyította, hogy nincsenek "csatlós államok", csupán "csatlós kormányok", amelynek tagjai és követői férges gyümölcsként le hullottak a nemzet fájáról és gyalázatos árulóivá, hóhéraivá váltak saját fajuknak;
- 4./ a hős magyar népet az emberi szabadságszeretet eszményképévé, bajnokává avatta a Világ szemében és felemelte zászlaját a Keresztény Egyházak által állandóan hirdetett, de a kommunisták által csalárdul kisajátított és soha nem követett, "szent világszabadság" vágyának: az emberi jogok tiszteletben tartásának.

Ezeket az eredményeket a világtörténelem soha le nem tagadhatja, soha meg nem hamisíthatja. De - és ez adta kezembe a tollat - mi magunk bemooszolhatjuk, ha önmagunkról megfelelően, kicsinyes érzékenységből, vagy öns érdekke kedvéért, elmulasztjuk megvédeni a kivívott eredményeket s így méltatlanokká válunk megdicsőült és élő szabadsághőseinkhez, akiknek soraiban ma az egész magyar nép büszkén és felemelt fővel foglal helyet.

A Világ rákfenéjének, a kommunizmusnak elvetemült vezetői mindent elkövetnek, hogy a magyar szabadságharc fennen lobogó, győzelmes

./.

zászlaját beszennyezzék. Kezdi azzal, hogy a menekülteket a Világ népei előtt ellenszenvessé akarják tenni, nem kívánt elemeknek akarják őket feltüntetni, a bűnözők kategóriájába akarják szorítani, hogy így diszkreditálván őket, szentesítsék azt a nemzet írtást, amit a magyar nép ellen gátlás nélkül elkövettek. Így volt ez a II. világháború utáni menekülések idején is. Még ma is birtokomban van annak a bizalmas moszkvai rendeletnek egy példánya, amely utasítja a menekültek közé, különösen pedig a menekült táborokba beépített kommunista sejteket, hogy ezt a diszkreditáló tevékenységüket elsőrangú feladatuknak tekintsék! Ugyanez a feladat most is: hiszen szinte naponta érkeznek hírek, hogy nemcsak a menekült táborokban, hanem már a tengerentúli új hazában is, egymásután kerülnek hurokra ÁVO-sok vagy kommunista agitátorok, akik Moszkva vagy báb-kormányai parancsára ebben az irányban dolgoznak. Ennek tulajdonítható, hogy az U.S.A. szenátusában már "magyar veszedelemről" esett szó, vagy hogy a magyar menekült táborokban Budapesten nyomatott antiszemita riportokat szórtak. Nem kell külön magyarázat ahhoz, hogy micsoda kárt okoz ez az alattomos tevékenység a magyar emigráció s vele együtt az ősszmagyarság ügyének. Már az is mélyen sérti a befogadó, vendéglátó országok népet, ha életviszonyaikat, társadalmi berendezkedésüket bírálgatjuk. Arra kell gondolnunk és ahhoz kell alkalmazkodnunk, hogy "ahány ház, annyi szokás"!

Reánk, régi és új menekültekre - a magyar emigráció összességére - hárul a feladat, hogy szembeszálljunk ezzel, az ősszmagyarság érdekei ellen ismét megindított kommunista aknamunkával, az illetékes kormányköröket (hatóságokat) pedig meggyőzzük arról, hogy ez a tevékenység nem más, mint a magyar nép dicsőséges szabadságharcának bemocskolása és kivívott erkölcsi sikereinek lerombolása.

Magyar Csendőőrök! Akkor és ott, amikor és ahol tehetjük, járjunk elől ennek az újabb kommunista veszedelemnek az elhárításában!

Ezt kéri Tőletek

a Szajoli Hidőr.

oooOooo

### A LÁTHATATLAN LOBOGÓ.

Konok hűséggel hordozom  
az úttalan bozótokon.

Seb a vállam és seb a markom,  
de fogom, vizsem és megtartom.

S fogvicsorgatva hírdetem:  
Nem ért véget a küzdelem!

Mert valami még megmaradt,  
görcs zsidbasztja a markomat.

De markomban még itt a Szó:  
A láthatatlan lobogó.

Ereklyém. Kincsem. Fegyverem.  
Magosra tartom, lengetem.

És védem, foggal és körömmel,  
Vad dűhvel és örült örömmel,

És mentem mindeneken által,  
intéző végső akarással.

Dúlt otthonom rég összedőlt,  
Kifordult alólam a föld.

Társaimat ár elsodorta.  
Mögöttem ég a poklok pokla.

Előttem vad sziklák merednek,  
De nekivágok a meredeknek.

Mert élek még. Ha törten is,  
ha vérben is, ha görcsben is.

Még ha utolsó is vagyok,  
kit az özönvíz meghagyott.

De harcom végig harcolom  
s a lobogót megmarkolom.

Megmarkolom és nem hagyom,  
Ha le is szakad a két karom.

Ha két lábam térdig kopik:  
De feljutok a csúcsokig.

S utolsó jussomat, a Szót,  
ezt a szent, tépett lobogót

kitűzöm fenn az ormokon  
s a csillagoknak meglobogtatom...

Vass Albert.

oooOooo

### AHOGYAN MI LÁTJUK.

A magyarországi kommunista báb kormány a magyar szabadságharcnak szovjet hadosztályok által történt vérbefojtása óta eltelt időt arra használja fel, hogy véres bosszú hadjáratot folytasson mindazok ellen, akiknek a hősi harcban legcsekélyebb része is volt. Szerete az országban működnek az e célra felállított vészbiróságok, köztük nem egy elvetemült nő elnöke mellett. Nincs kivétel! Leányok, ifjak, értelmiségiek, munkások vagy parasztok a bitófán végzik életüket, hacsak a leg-halványabb gyanuja is felmerül annak, hogy résztvettek e jogos szabadságharcban, vagy támogatták az ázsiai elnyomás ellen felkelt honfitársaikat. Attól sem riadnak vissza a megbízható rendőrség tagjai (régii AVOSOI), hogy házkutatásuk alkalmával fegyvert, lőszert és kézigranátokat csempésznek bizonyíték gyanánt az átkutatott helyiségekbe.

A magyar nép ellenállása - dacára a terrornak, fenyegetéseknek és ígéreteknek - nem tört meg. A parázs tovább izzik a hamu alatt. Hol itt, hol ott ellenálló fészkek alakulnak szerete az országban, és éppen a "dolgozók" azok, akik újra és újra megpróbálják a kizsákmányoló rendszert lerázni magukról. Februárban egy újabb földalatti mozgalom vette kezdetét, melynek jelszava: "MUK" = "márciusban újra kezdjük".

A Kádár-féle helytartóság azzal is próbálja megnyugtani a lecsillapíthatatlan kedélyeket, hogy az októberi követelések egyiktét, március idusát nemzeti ünnepnek nyilvánította és annak megünneplését egyidejűleg engedélyezte. Rákosi-Roth törölte el ezt. Hogy mi lesz egy ilyen engedékenység hatása, azt előre nem tudhatjuk. Egyben azonban bizonyos lehetünk és ez pedig az, hogy a kommunista párt nem lesz többé úrrá a magyar lelkeken. Nemzetünk elvetette magától ezt az embertelen rendszert, amely egy vérbajos örült -névszerint Lenin- agyában született meg és egy közönséges bűnöző's vérszomjas Sztálin mesterkedései útján már hosszú évtizedek óta nyugtalanítja a valóságos békére áhító zöke keresztény emberiség mindennapi életét. Éppen úgy, mint 1919-ben, 1956-ban is a magyar nép volt az első, amely tettekben is kifejezésre juttatta mélységes megvetését és utálatát a kommunista rendszerrel szemben. Kérdés csak az, hogy a nyugati szabad világ meddig tűri Sztálin utódainak mesterkedését és mikor lép a tettek mezejére a hatalomban megtévelyodottaktal szemben.

Kádár és társai, moszlvai bérencek közben azon buzgolkodnak, hogy a népharag által ledöntött szovjet emlékműveket újra építtessék, valamint a gyárak, üzemek és középületekről eltávolított szovjet csillagot visszahelyezzék. Ez persze nem megy minden zökkenő nélkül, annak dacára, hogy mindenhol erős rendőri karhatalom védelme alatt történik ez. Így pl. március az óbudai MMG. üzemek bejárata felett elhelyezett Kossuth címert akarták kicserélni, a munkások azonnal abbaahagyták a munkát és vasdorongokkal támadtak a rendőrökre. Csak a munkástanács mérsékletre intő közbelépése akadályozta meg az újabb vérontást, de a munkások az nap nem voltak hajlandók tovább dolgozni.

Igazi kommunista arcatlanság kell ahhoz is, hogy a Kádár-féle báb kormány ismételten kölcsönösként folyamodik a nyugati hatalmakhoz. Arra persze jó lenne az ezerszeresen elátkozott kapitalista világ, hogy kölcsönök folyosításával kibúzza a kátyuból a kommunisták beragadt szerkerét. Az ugyanis teljesen bizonyos, hogy az ilyen kölcsönt nem a magyar

nép javára használnak fel kádárék, hanem arra, hogy a Szovjetunióknak válalt kötelezettségüknek, a magyar dolgozók további kiszármányolásával, eleget tessenek. Washingtonban a lengyel kormány kölcsönért kolduló küldöttségének tudomására adták az illetékesek, hogy az U.S.A. Kormánya csak úgy hajlandó kölcsönt folyósítani, ha biztosítékot kap arra vonatkozóan, hogy azt nem fogják a Szovjetunióknak átjátszani! Szép ez a figyelmeztetés, de mikor jutnak el az illetékesek arra az álláspontra, hogy legalább magával a Szovjetunióval szemben gazdasági blokádot foganatosítsanak, ami hasznosabb volna a béke megteremtésére, mint még mindig orosz befolyás alatt működő kormányoknak vagy küldöttségeiknek való figyelmeztetés?

Izrael kormányát hosszas tárgyalások után sikerült az ENSZ-nek arra kényszerítenie, hogy csapatait kivonja az egyiptomi térségből, amelyet a múlt év őszén szállottak meg. Az említett kormány hosszú ideig azáltal tagadta meg az ENSZ határozatának végrehajtását, hogy ezen szervezet csak a kis államokat kényszeríti döntésének elfogadására s a Szovjetunió elleni döntésénel semmiho valólet minden további nélkül tudomásul veszi és a szovjet csapatok, a magyar nép kifejezett és vérrel is megpecsételt tiltakozása dacára, még mindig Magyarországon tartózkodnak. Ha még nem tudjuk, hogy jogszerű védekezése dacára miért tett eleget Izrael az ENSZ határozatának, de valószínűleg azért, mert valóban demokratikus berendezkedésű állam lévén mérlegelte azon erkölcsi tényezőket is, amelyek a szabad világ nemzetéit ezúlszerint tisztességes együttműködésre készítetik. A szovjet már rég óta nem ismer ilyen tényezőket és egyáltalán nem törődik azszal, hogy miként vélekedik cselekedeteiről a szabad világ. Világuralmi céljuk elérésére minden eszközt erkölcsösnek és elfogadhatónak találnak, amelyek azt előbbre viszik.

Szeplow szovjet Külügyminiszter hirtelen leváltása és helyébe helyettesének, Gromyko-nak ültetése is arra enged következtetni, hogy külpolitikájukban is a régi sztálinista irányzat fog érvényesülni és ezekben az évben.

000000

#### TIZENEGY ÉS FEL ÉV A KOMUNISTÁK FOGSÁCÁBAN.

(Folytatás)

Az M.V.D.-s ügynök nem jutott velem eredményre s bezárlított a ljubljankai börtönbe. Félévig ültem itt maganzárkában anélkül, hogy egy szót is szóltak volna hozzám. A börtönviszonyok éppen olyan sötétek és állatiak voltak, mint a hadifogoly táborokban. Csak éppen nem kellett kényszermunkát végezni. Végre elővették az ügyemet, s hetekig tartó vallatás, kínzás és súlyos bántalmazás után sikerült néhány ugyan-ebben a börtönben tartózkodó volt ezredtársam segítségével bebizonyítanom, hogy a gyanúsítás alaptalan, s még csak nem is voltam Csozországban. Erre meg ültettek egy kicsit, s ujabb néhány hét múlva elvittek Dzerzsinszko.

Itt magyarok voltak csak eleinte, de később németekkel telttették fel, mert a magyarokat néhány csendő, rendőr és Vkf.2 osztályos kivételével 1947-ben hazavitték. A börtönben tartózkodásom alatt sikerült egy-két volt bajtársammal az érintkezést titokban felvennem, s ezek útján ekkor tudtam meg, hogy a hágal egyezmény értelmében a tisztek nem kötelesek a hadifogságban dolgozni. Így Dzerzsinszokban már minden orosz kényezzer ellenére sem voltam hajlandó külső munkát vállalni, legfeljebb önkéntes alapon tábor-adminisztrációs ténykedéseket végeztem. Midőn a magyarokat elvitték, visszameradt 6 társammal együtt mindenemű munkát megtagadtunk, s követeltük egy magyar tiszti táborba való szállításunkat. Pár hét múlva ez meg is történt, s 1947 szeptemberében így került a Monasztirka nevű orosz faluca mellett nagy tiszti táborba, ahol román, német, osztrák és magyar tisztek voltak, összesen mintegy 3000. Rövid idő múlva azonban a magyar tisztek nagyrészt is hazaszállították, csak mi megbélyegzett csendő-, rendőr-, SS-, és Vkf.2 osztályos tisztek maradtunk vissza 170-en.

Nem volt itt olyan kibírhatatlanul kellemetlen a helyzetünk, mint a korábbi táborokban, s bár itt is földünkereken laltunk összeszűfolyó. De nagy volt az összetartás, a románokkal igen jól ki tudtunk jönni, s így az orosz orszáksokodásoknak egységesen ellenálltunk. A román tisztek 1948 tavaszán meghallották, hogy más táborból a románok leg-

nagyobb részét hazaszállították. Erre éhségstrájkba kezdtek kb. 1200 egyszerre. Az orosz vezetéség ettől félt mindig a legjobban, mert minden tömeges éhségstrájkot 24 órán belül be kellett jelenteniük a miniszteriumba. Ekkor onnan azonnal nagy bizottság szállt ki, mely igyekezett a strájkok okait felderíteni. Ilyenkor azután kiderültek a visszaélések, lopkodások. Most is így történt. A táborparancsnokság az éhségstrájkot leszerelni nem tudván, jelentenie kellett felfelé, s a 3. napon kiszállt egy orosz vezéreredes nagy sleppel, s megígérte a románoknak, hogy rövidesen haza fogják őket szállítani.

Mi hozzánk is ellátogatott az ezredes, erre mi is követeltük a hazaszállítástunkat; s nekünk is megígérte, hogy 1948 június közepéig hazavisznek.

A hangulat megnyugodott, a románok felvették a kanalat, a vezéreredes elutazott, azonban a sleppje ott maradt, s elkezdtek kutatni az éhségstrájk szervezőit. Itt is természetesen akadtak spionok. A szervezők kiderültek, s megkezdődött a szisztematikus elhurcolásuk szanaszét az egész óriási birodalom minden részébe. Egy hónap loforgása alatt az 1200 románból egyszem maradt ott. 3. április előjén minket is elszállítottak 170-é magammal Gorkij melletti kis városba, Ikumnovoba, egy német légénységi táborba. Itt megint elkezdtek ránerőszakolni a munkát. Egy hónapig kínoltak velünk. Mindent megpróbáltak, de nem álltunk kötélnek, sőt folyton újabb követelésekkel léptünk fel, s mindig erősebben követeltük a hazaszállítástunkat. Az itteni parancsnok egy alvezéredes, egyik alkalommal azt válaszolta, hogy az otthoni kormányzat nem tartja kívánatosnak otthonlétünket és "itt fogunk a Szovjetunióban megfektetni".

Na csak ez kellett nekünk! Néhány öregebb, beteges tiszt kivételével most meg mi kezdtek el az éhségstrájkot, s ugyanaz a cirkusz zajlott le? Követeltük, hogy szálljon ki ismét az a vezéreredes, aki ígéretet tett nekünk, s irásban adja meg a hazaszállításunk időpontját. A vezéreredes nem jött el, hanem megerkezett a 3-ik napon egy másik tábornok, aki sorakoztatott bennünket orosz szuronyos katonák sorfala közt a tábor udvarán és megkérdezte, hogy felveszük-e az élelést vagy nem? Néma csönd... Erre tizenegyed magammal névszerint kiszólitottak, s elszállítottak szuronyosok között Dzerzinszkba, ugyanabba a német táborba, ahol már egyszer voltam. Itt tovább folytattuk az éhségstrájkot 7 nap 4 órán át. Közben folytonos kihallgatásokkal gyötörték bennünket, végül is minden követelésünket teljesítették és megígérték azt is, hogy néhány héten belül hazaszállítanak, mire felvettük a kanalat.

Most pár heti nyugalom következett. Udvariasak voltak hozzánk egy az oroszok, mint a német táborvezetéség. Végül augusztusban hazaszállítottak egy szomszédos magyar légénységi tábor foglyait s közülünk is 6-ot. Visszamaradtunk 3-an csendőrtisztek, 1 rendőrtiszt és 1 Vkr. 8. osztályos. Bennünket is rövidesen elszállítottak azonban Tusinoba, Moszkva külvárosába.

Előzőleg Gorkijba összpontosítottak bennünket, ahol még egy csomó csendő- rendőrtiszt bajtársunkkal áradtunk össze, ahikkel az éhségstrájk kitörésekor együtt voltunk. Összesen maradtunk 20-an. Hozzácsaptak bennünket egy csupa német SS katonából álló szerelvényhez, melyet géppuskákkal, vérebekkel s reflektorokkal őriztek átközben, s így szállítottak Tusinoba, majd onnan egy német SS táborba, Dolgo Prudnaja. Mindegyik helyen csak egy hónapot voltunk, s megint mindent elkövettek velünk, hogy munkába törjenek, de hiábavaló volt minden erőlködésünk. Tudtuk nagyon jól, hogy ha sikerül betörniük bennünket, pokol lesz az életünk. Inkább választottuk az örökös harcot s ellenkezést. Hamar ránkuntak így, s Dolgo Prudnaja-ról tovább vitték egy hazameneteli lázban égő magyar légénységi táborba, hozsajszkba. A légénység legnagyobb részét haza is vitték rövidesen, csupán a csendőrtiszt és rendőrtiszt tartották vissza közülük is.

A tábor ezután német légénységgel töltötték fel. Ebben a táborban volt egy 3000 kötetes szép német könyvtár, melyet az oroszok teljes egészében kihaloztak, valahonnan Németországból, s azután a hadifoglyoknak ajándékozták. Végre így mivel emberekhöz méltó olvasmányokhoz sikerült hozzáfutnunk. Nem volt azonban hosszú a tartózkodásunk itt sem. Tovább szállítottak Stalingoroszba, a moszkvai szénmedence egyik bányász városába, 1949 márciusában.

## GÓLYÁK.

Az első gólyapár magasan szántotta a magyar róna délibábos légtérét. Hazajöttek. Mennyire várták őket!... Nem azért, mert ezzel a ténnyel melegebbre fordul az idő, vége a télnek, lehet megint s többet lehet dolgozni az áldott magyar földön. Nem ezért. A gólyák, fecskék megjelenése valami hiányzó derűt hoz a borúlt, szenvedésrel teli magyar életbe. Hisz ők az elsők között vannak, akiketel vidámabb, színesebb lesz a határ, a magyar falu.

Talán ők és velük majdnem egyidőben érkező többi dalos, pajkos, csúszgató kis madár előzik a gondot egy pillanatra, új reményeket ébresztenek a már csüggedőkre: "Lesz még kikelet".

Hiszen már több mint egy évtizede nem magának, nemzetének felemelkedéséért dolgozott a földműves, a munkás. Ők csak dolgoztak, de a verejtékes munka gyümölcsét más élvezte...

A téli viharok sok helyen megtépázták, megrongálták, esetleg használhatatlan romba döntötték a régi lakást, a meleg fészket.

Látod-e magyar testvérem, mint keresik fel pontosan azt a helyet, ahol ők, talán őseik, elődei is meglátták magyar földön a napvilágot. Bülnéznek. Óvatosan oroszkodnak az öreg fészkekre, vagy talán csak annak romjaira. Most már nem számít milyen állapotban találják... Csak a jövőre tekintenek... Örvendezve crepelnek. Nem érted mit mondanak? Nem érted szavukat? Én igen. Hálát adnak a Teremtőnek, hogy élnek, hálát adnak, hogy befejeződött hosszú, nehéz fáradságos útjuk, fogadalmat tesznek, gondoskodnak a fajta fenntartásáról, ehhez is kéri az ő segédelmét, áldását. Hogy mindezt gólya-nyelven teszik? Aki életet adott nekik, Aki visszavezérlette messzi útjukról, Az megérti az ő nyelvüket...

Megtépáztott a fészek, használhatatlanságig romos, nem síránkoznak hosszadalmasan, máris igazgatják a meglévőket. Es kezdődik újból a munka. Tűdjék, mily fáradtsággal, mekkora körültekintéssel kell azt kijavítani, megépíteni, mégsem jut eszükbe máshova menni. Ott maradnak a füstölgő kémény tetején, a koronáját vihar letörte fa tetején.

Hozzá is látnak azonnal a romeltakarításhoz, a használhatatlan darabokat ledobják. Mindketten szárnyat bontanak, keresik az alkalmas építőanyagot fel a fészekbe. Megfigyelted munkájukat? Tanultál tőlük?

Egyformán fáradnak az anyag hordásán, de az egyes darabokat a nő illeszti egybe. A fészek melegségéről, tetszetős voltáról, szilárságáról ő gondoskodik. Így volt a Te életedben is, a Te családon belül is?

Kérted Isten segítségét napi munkád kezdetén? Hálát adtál annak befejezésekor? Megtetted? Hisz másként nem tudtad volna elviselni, túlélni a rádszakadt szenvedést, megaláztatást, nélkülözést, üldözést, bizonytalanságot, nyomort. Elmulasztottad? Mennyivel fájdalmasabb volt a viszonylagos jólétebből a nincstelenségbe süllyedni. A terített asztal mellől a népek országtája mellett futó árok szélén a jószívű emberek nyújtotta falat száraz fekete kenyeret elfogyasztani. Bizonyára zúgítottál. Miért? Mi alapon? Hisz joga volt annak, hogy elvegye azt, amit ő adott, mert érdemtelen voltál ajándékára.

Vagy Te voltál az, aki látva a házadra, a régi fészekbe települni készülő, messzi útról érkező vándorokat, odakiáltottál:

"Csak vissza, vissza, nincs itt kikelet, az élet fagyva van, megdermedett"...

Igazad volt Testvérem... De csak félig. Az élet ugyan megdermedett, fagyos, de ne űzd, ne hild el őket. Ha még nincs kikelet, ma még nincs tavasz, de jön! Oly bizonyossággal, mint ahogy látod őket a házad kéményén. Látod fáradságos munkájukat, látod, előről kezdnek mindent, ha kell. Látod azt is, hogy a kora tavaszi szelroham a kijavított épülő fészek egy részét ledobta. Mégsem csüggednek, újból és újból dolgoznak roményteljesen, mert a gólya hivatás megköveteli tőlük azt is, hogy felneveljék az útdobokat. Láttad, amint a fészek építéséhez nagy fáradsággal, messziről odavitt ágacska a célnál esik le a mélybe felhasználhatatlanul. Okosan csak utána néznek, talán berzenkedve nem tetszésülnek is befejezett adnak, de csak egy percig, hogy azután újból szárnyat bontsanak, újból hozzák a szükséges anyagot. Hát akkor Te miért csüggedsz, ha valami nem sikerült?

Láttad az általuk fáradtsággal megépített fészek alján csi-

vitelő veréb-családot? Nem szívesen látott betolakodók, akiknek a fém-  
szekhez csak annyi a közük, hogy a más fáradságos munkáján ők is lényel-  
mes, békés hajlékhoz jutottak. Nem űzik el azokat, nem is törődnek velük.  
Tudomást sem vesznek róluk. Pedig hangosabbak, de ők is az Isten teremt-  
ményei, Teremtőjük előtt épp oly kedvesek, pizkosok, szürkésbarna toll-  
ruhás csúcsukban, mint ők a lényes fehér és előrelő fekete öltözetükben.

És Te Testvérem miért bántod a nálad gyengébb, de talán neked  
kedvelmetlen magyar testvéredet? Miért nem igyekezel rájta segíte-  
ni, miért űzöd el meleg fészeked környékéről? Fáj talán, ha szorgalmas  
munkáddal magadnak megélhetést teremtetél, más magyar Testvéred is ab-  
ba akar kapaszkodni? Ne űzd el. Törd el esetleges kellemetlen csivite-  
lését, tekintsd embertársadon keresztül magyar vérednek. Neked is, neki  
is, mindegyikünknek van hibája. De ezeken keresztül is bocsáss meg és  
szerezd. Hisz magyar, és mi magyarok úgy szét vagyunk szórva, és szét-  
szórtságunkon kívül is oly kevesen, oh mily kevesen vagyunk.

Te törődj vele, végy tudomást róla, és ha hibái vannak, ha  
oly nagyok is a hibák, szép szóval, férfias tettekkel mutasd neki az utat,  
a helyes utat.

Tartsd ébren magadban a reményt. A csüggedőket rázd fel, az  
elfáradtabba önts újabb erőt. Mutass példát a kétkedőknek, mert  
"Lesz még kikelet magyar hon felett!"

oooOooo

A MEGFIZETETT ÓRÓM.

(folytatás)

-Látja? Nem jön! Beste állatja, de ha sikerül a tervem, rá-  
jövünk a kérdés nyitjára. Az az ötletem támadt, hogy a kutya valamely  
irányba hajlandó lesz követni bennünket. Ezerint tehát azt az irányt  
kell megtalálnunk.

A kutya úgy fogadta a járőrt, mint régi jó ismerőst, boldogan  
dörzsölődött hozzájuk. A járőr tagjai megsimogatták s tovább haladtak.  
A kutya figyelte a járőr új menetirányát, a hívó szóra azonban nem mozdult.  
Erre újból visszamentek, majd elindultak egy újabb irányba. Ekkor  
a kutya a hátsó lábaira ágaskodott és így kísérte figyelemmel a járőrt,  
a hívó szóra azonban most sem engedelmeskedett.

A kutya viselkedése a járőr útirányával kapcsolatosan meg-  
nyugtatta a járőrvezetőt, hogy a feltevése helyes, azért a szélrózsa rend-  
szer betartása mellett tovább folytatták kísérletezésüket. Így elérték  
annak a fának az irányába, amelynek tövében előzőleg a kutya gödröt ka-  
part. Még el sem érték a kérdéses fát, amikor a kutya egy ugrással benn  
termett az erdőben, s a két csondór után rohant. A járőrvezető óvatosan  
megérintette társát, s fejével a kutya felé intett.

-Égek a kíváncsiságtól törzsrömcster ur.

-Nem hinném, hogy az ő ügye a mienkével azonos, de valamit  
feltétlenül fogunk ott találni, ahova elvezet bennünket. Ha egyebet nem,  
egy elesett vadat.

A kutya ezalatt körül szaglászva minden bokrot, fát, lőtott-  
futott a járőr előtt, mintha nagyon vigázott volna arra, hogy a két kö-  
vetőjét tévútra ne vezesse. Olykor-olykor egy pillanatra eltűnt a bok-  
rok között, de csakhamar a járőr előtt termett, vastag törpe orrát előre  
a levegőbe fűrva.

Hosszú percek tartották izgalomba a két férfit, amikor a ku-  
tya egy növendék-erdő szegélyéhez érve, le és fel futkosva szaglászott,  
mintha elvesztette volna a nyomot. Ez az erdő két-három évsz. levetett,  
kinyosvo még nem volt, ezért olyan sűrű volt, hogy talán még a nyulak is  
elkerülték. A kutya nyelvét lógatva kutatott tovább, miközben a járőr  
keserű csalódásra gondolt.

-Az még a jobb eset, ha csak eddig fáradtunk - törte meg a vá-  
ralozás izgalma a járőrtárs - de ha egy elhullott nyulért megjárhatja  
velünk ezt a növendékezt, amely lotépi rólunk még a deréksziját is, akkor  
lelévöm.

Alig hogy befejezte, a lámpa fényénél arra lettek figyelmesek,  
hogy a kutya, kissé távolabb tőlük, rájuk vár. Amikor pedig meglátta,  
hogy a járőr feléje közeledik, vad irammal, izgatottan kezdte törni ma-  
gának az utat a gazzal benőtt növendékcsobe. Ebből arra következtettek,  
hogy nem messze lehet a helyszín, s nagy igyekezettel mentek ők is a  
kutya után.

A járór alig haladt 15-20 lépésnyire, egy terébélyes bokorhoz ért, mely alatt a kutya nagy izgalommal sürgött-forgott. Kíváncsian felémelték a bokor lehajló ágait, s alá pillantva előlt a lélegzetük... Egy kis gyermek, arccal a földre borulva felüdt a bokor alatt. A meglepetéstől hirtelen szőhoz sem jutott a két csendőré, csak tágranyílt szemekkel nézték a gyermeket, ahinck a meztelen lábszárát nagy odaadással nyaldosta a kutya. A járór abban a meggyőződésben, hogy a gyermek: halott, nem azt vette nyomban gondozásba, hanem bűncselelményt tételőzve fel, a helyszín környékét átkutatni, hogy az osetleges nyomokat meg ne semálsitse. A helyszín környékén végzett vizsgálódás azonban semmi eredményt nem hozott, mivel ott sem nyomot, sem egyéb elváltozást, amely a bűncselelmény elkövetési módjára engedett volna következtetni, nem észlelték. A járórvezető azon töprengött, hogy mi történt, miközben a gyermekhez lépett, hogy rajta folytasson vizsgálatot. S e pillanatban magán kívüli örömmel felkiáltott:

-Hiszen éli!... -De már ki is ejtette kezéből a pusztát és az atyai szeretet teljes melegevel emelte karjaiba az alvó gyermeket. Magáról elfeledjkezzve csúszott-mászott kifelé a növénydeksből, gondolkodozás nélkül tördelte, tépte, tiporta az útját akadályozó ágakat. A kutyaival azonban nem tudott mit kezdeni, mert hiába kerülgette, lökdöste, állandóan ott ugrált körülötte. Végül, hogy megnyugtassa, lehajolt ahoz és közelről megmutatta neki a gyermeket, mire a kutya nagyot nyalt a gyermek kezén.

-Fel ne ébredsz te oktondi! - dorgálta haliban az ebet. -Ha felébred, az ismeretlen környéktől kétségbe fog esni. - És amikor a kifejtett szavainak fogalmára gondolt, elszápadt és sopánkodva ismételtette: -Csak fel ne ébredne hazáig... Legalább a községig... A kutya... -sugta hátra a társának. -Mindent itt ténfereg előttem... Félek, hogy... Ha lehet tartsa tőlem távol. Talán jobb lesz, ha előre megy, ugy a kutya nem tud elébem jönni.

A kutya gyanakvóan nézte a két ember helycserejét, majd megbotránkozva az emberi gonoszságon, kedvtelenül törte magának az útát az ösvény mellett, hogy a gyermek közelében haladhasson.

-Látja, így már könnyebben tudunk haladni. Csak fel ne ébredne hazáig.

Szerencsésen sikerült leömiük a hegyről, s roményköttek abban, hogy óhajuk hamarosan beteljesedik. Már alig voltak pár száz lépésnyire a legközelebb eső háztól, amikor a járórtárs az út szélére lépett, hogy parancsnoka előtt megvilágítsa jobban az útát átszelő kis ártot. A kutya ezt a pillanatot gyorsan kihasználta, s a törzsörmeister elé ugrott. Csak hajszál tartotta, hogy fel nem buított, de a botlás olyan nagy volt, hogy a gyermek nyomban felriadt és kétségbeesett sírásba kezdett. A sírást hamarosan rugkapálás, hánykolódás követte, ami megnehezítette a gyermeket szeretettel cipelő "apa" munkáját.

-Ejnye! -tolta kalapját a fejebujára a járórvezető, -ettől tartottam és mégis bekövetkezett! -söhajtottá keserűen.

-Polci! Polci! -kiabálta sírva a gyermek, mire a kutya hatalmas ugásokkal törekedett közelébe jutni. A járórtársnak meggyűlt a baja a kutyaival, mert a gyermek szünni nem akaró sírására az mind vadabb lett, s szinte felbőszülve kezdett támadni a törzsörmeisterre. A kutya szerencséje volt, hogy elérték az első kivilágított házat, mert különben a járórtárs kénytelen lett volna a tettlegességhez folyamodni.

Mindenteken nagyot söhajtottak, amikor bálóptak a lakásba, ahol a gazdasszony nagy meglepetéssel, tenyerit összecsapkodva fogadta őket. A család apraja-nagyja nyomban körülöttek természet és örömjongás közt simogatták a kis elveszett Józsikát. Amikor beszélt a nagy öröm egy kisssé alábbhagyni, a járór érdeklődésére elmondotta az asszony, hogy a gyermek a húgának a fia, ahil: a Fő uccában laknak. A gyermekok, mint mindig, a libátat őrizték az eadő alatti legelőn. A Józsi'n is volük volt. Egyszerre azt észlelték: a gyermekok, hogy a kis Józsi'ka eltűnt, de ugy gondolták, hogy ezáltalommal is, mint mások, egyedül hazament. A szülők csak oster szerettek tudomást a kis fiuk eltűnéséről, amikor a gyermekok hazatereiték a libátat. Nyomban az egész falu népe lötött-futott az elveszett gyermek felkutatasára, és még most is sohen látatnak utána, közöttük az ő férje is.

-De tessék mondani örmeister ur, a Porci is vele volt?... -  
kérdezte kíváncsian az asszony. (folytatjuk)



## KARÁCSONYI AKCIÓKROL ELSZÁMOLÁS.

A B.L.szerkesztőségéhez kifejezetten a karácsonyi akciókra az alábbi pénzbeli hozzájárulások érkeztek: 1./ T.D.Anglia 4.50 G., 2./ K.Gy.Brasília 25.-G., 3./ T.Z.Canada 76.-G., 4./K.Gy. Dánia 8.90 G., 5./ F.F.Canada 37.28 G., 6./Montreali csoport 37.78 G., 7./H.E.Canada 7.50 G., azaz összesen: 196.96 G. Ehhez a központi segélyalapról igénybe vétetett 240.-G, tehát összesen 436.96 G-t használtunk fel karácsonyi segélyezésre.

Az említett összegből a németországi Bauschlott-i magyar iskolában tanuló csö.gyermekeknek 100 DM-t, míg egyik németországi bajtársi családnak 50 DM-t, küldöttünk. További 5 bajtárs, illetve ujjonnan érkezett csö.családtagok segélyezésére 25-75 G-ig terjedő összeget használtunk fel, összesen 316.65 G-t. Ezenkívül kisebb ruházati cikkekkel megajándékoztunk 3 csö.családtagot s használt ruhacsomagot küldöttünk 2 csö.családnak 108,18 G.értékben. Portoköltségre felhasználunk 12,13 G-t. Ha összevetjük a bevételt a kiadásokkal, megállapíthatjuk, hogy az első bekezdésben részletezett teljes összeget maradéktalanul felhasználtuk.

Ezenkívül Központi Vezetőnk segélyezett Ausztriába ujjonnan érkezett Bajtársakat és régebbi idő óta ott tartózkodó csö.családokat. Ausztráliai csoportunk 6 élelmszer-csomagot küldött Ausztriába, illetve Németországba.

A canadai csoportjaink közül a torontói 47, a hamiltoni 20, a niagara-fallsi 17 dollárt fordítottak közvetlen bajtársi segélyezésre, illetve az utóbbi 10 dollárt közvetlenül küldött meg az innsbrucki magyar iskolában tanuló csö.gyerekeknek.

Tudomásunk szerint más, az előbb nem említett csoportjaink is eszközöltek közvetlen segélyezéssel, de meg támogatják az új menekülteket is. Sajnos, hogy segélyezésük részleteiről nem tájékoztattak bennünket s így azt felsorolni nem tudjuk.

A fentiekből is tényként állapíthatjuk meg, hogy az otthoni események miatt nehezen indult, de végeredményében szépen kifejlődött s a központi segélyalapról felhasznált összeggel-múlt évi karácsonyi akciónál som maradt mögötte az előzőeknek, miért is az összes áldozatkész Bajtársaink a megszögitettek nevében hálas köszönetet mondanak s nemeslelki segítségüket jutalmazza Isten bőséges áldása!

Idézzük egyik szabadföldre érkezett Bajtársunk levelét:

"Igen tisztelt Alezredes ur! Tisztolettel és megilletődve értesítem, hogy az ajándékot megkaptam. Talán nem is gondolják, hogy mily nagy örömet szerzett ezzel ugy a magam, mint az egész családom és gyermekeim részére. De igen mély hatással volt az a tábor magyar és holland lakói számára is, minek utána mindenki tisztában van azzal, hogy sátáni zsarnokság e Testület tagjait igyekezett séjtani a legkegyetlenebb eszközökkel, hogy annak egységét és erkölcsi erejét megtörjék.

Mi, akik pár héttel ezelőtt szabadultunk meg egy sátáni hatalom rabságából, tisztában voltunk azzal, hogy a testületi szellem "Híven, Becsülettel, Vitézül" élni fog, míg valahol egy magyar szív dobog. Ezért imádkoztunk és dolgoztunk odahaza, ezt igyekeztünk gyermekeink lelkébe csepegtetni.

Arra kérjük a botáchemi jászolba leszállt isteni Kisedet, hogy adjon erőt minden magyarnak a vasfüggönyön innen és túl, hogy ezt az erkölcsi egységet megtarthassa, mert akkor tudjuk és hisszük, hogy eljön az idő, talán előbb, mint gondolnánk, és a betlehemi csillag fénye eloszlatja a hazai tájak sötétjét és Karácsony békéje leszáll a magyar földre és minden magyar szívébe!

Hálás köszönetet mondanok a szerkesztőségnek és mindazoknak a Bajtársaink és a Testületen kívülálló nak, akik támogatással hozzájárultak a segélyezéshez és az idegen, de szabad földön eltöltött első karácsonyunkat úgy a magunk, mint gyermekeink számára boldogabbá tették. A jó Isten áldása kísérje útjaikat!"

oooOooo

"Ahhoz, hogy egymást szeressük, nem nagy tárgyalások, hanem emberi dolgok kellene, amelyek az embereket egymáshoz közelebb hozzák."

gr. Teleki Pál.

oooOooo

## VITÉZ NAGYBÁNYAI HORTHY MIKLÓS MEGHALT.

Magyarország volt Főméltóságú Kormányzója, vitéz Nagybányai Horthy Miklós, akit 25 éven át Legfelsőbb Hadurként tiszteltünk, február 9-én, a portugáliai Estoril-ban, 88 éves korában, szívvelhűdséggel végtelenül nyugodtan, Földi maradványait február 12-én Lissabonban helyezték a nyugalomra, egyszerü egyházi szertartás keretében. Koporsóját nemzetiségek zászlónk borította.

Nem érezzük magunkat hivatva arra, hogy állami tetteiről emlékezzünk, annál is inkább, mert olyan okmányok, amelyek alapján ezt történelmi hűséggel esetleg megtehetnénk, nem állnak rendelkezésünkre. Egy bizonyos: Egész életén át becsületos katona volt és izzig-vérig magyar, aki ajtáját forrón szerette és utolsó lehetéleg aggódott örte.

Bennünket csendőreket különös bizalmával tüntetett ki, szolgálatainkat mindig nagyra becsülte és igen értékelte. Mi mindig örömmel, készséggel és a legnagyobb odaadással teljesítettük a biztonságát szolgáló szolgálatainkat, amelyeket a rendszeres kenderesi és gödöllői tartózkodási idején személye körül végezhetünk.

Legfelsőbb Hadurunk! Legyen pihenése az idegen földben is olyan nyugodt, mint amilyen küzdelmekkel telt volt élete! De adja Isten, hogy ne sokáig kelljen idegen földben pihenni, hanem mielőbb a kenderesi ősi földben találjon örök nyugalmat és ott álmodják tovább egy szebb magyar jövőről!

oooOooo

## KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERELDSTŐI ÜZENETEK.

Egy hazai levélke. Irója az egyik otthoni általános elemi iskola 7. osztályos tanulója, Linek osztálytársa szüleiével együtt a közelmúltban a szárad világba érkezett.

"Kelt.....1957.II.11. Kedves Arpi! Kíváncsi vagyok, hogy levelem a legjobb egészségben találjon. Én itthon jól vagyok. Hetedikén kaptuk a bizonyítványt. Az én bizonyítványom jeles volt, a Miklósé közepes. A hetedikesi gyerekek közül 1 jeles, jó senki, 1 közepes, a többi kettős (clégséges).

A T.... tanító bácsi nagyon jó, különösen a történelem órán. Volt olyan történelem óra, amikor az egész órán nevetünk. Ez a tanító bácsi sokat emleget téged.

Orosz és Alkotmányt nem tanulunk, hanem helyette a német nyelvet. A németet mindenki örömmel tanulja. Még csak egy-két hónapja, hogy tanuljuk a németet, de már többet tudunk, mint oroszból.

Itthon jó idő van, csak hideg. Tegnap lent voltam a ház helyben, ott futballoztunk. Egyszer csak nagy-nagy moraj lett, jöttek a ruszki tankok. kifutottunk előlük, és egy gyerek meglötte a gumipuskájával a tankot. Kinézett rajta a ruszki, és olyan bután vicsegett. Akkor hazamentem, és még utána is jöttek harckocsik.

Egy-két héttel ezelőtt sárgaságban meghalt a kis Szöszi. Nagyon megsírtattuk.

A 7. osztályból mindenki itthon van, csak Te hiányzol közülünk! Egyszer B.Laci, E...Laci és még többen diszidálni akartak. De szülei észrevették, s biciklire ügrottak, a "hányakon" eloszlották őket és visszahozták. Mi itthon tanulunk, reméljük, hogy többé nem lesz orosz, mert azt mindenki utálja.

Most zárom soraimat, sokat gondol rád szerető barátod Gyuszi".

Eddig a levél! Egy 13. éves magyar fiú pár sora kis barátjához. Mindketten a "felszabadítás" óta kezdtek meg iskoláikat és csak most kezdenek önállóan gondolkozni, itthon s őszintén írja, hogy az orosz nyelvnek tanulását utálja.

Nem kell további kommentár a levélhez. Amíg odahaza ilyen magyar gyermekek nevelődnek, nem kell félteni fajtánkat; nemzeti érzésükben és a magyar ruhához való ragaszkodásukban a fokozott és tobzódó terror dacára csak tovább erősödnek!

Reméljük, hogy csak elérkezik a Nyugat is arra az állaspontra, hogy Nemzetünk kitervelt írását mégis csak megakadályozza!

oooOooo

Tömörkény község határában -kommunista újsághírek szerint- február hónapban meg mindig komoly partizán egységek nyugtalanították a kommunista kedélyeket.

A budapesti rádió és újsághírek arról panaszkodna, hogy 900 orvos hagyta el az országot. Természetesen elsősorban a régi képesítésű, európai viszonylatban is elismert, neves szakorvosok voltak azok, akik megelégtették a kommunista "paradicsom" áldásait. Kevés kivétellel csak olyanok maradtak otthon, akik orvosi képesítésüket már a kommunista rendszer alatt "gyorstalpaló" módon szerezték meg. Az ilyen orvosi diplomákat külföldön sehol sem ismerik el.

A szabadságharc alatt előzőtt u.n. "békepápok", akiket az r.k. egyház kiközösített, valamint a protestáns egyházak u.n. "népi-lelkipásztor"-ai, lassan újra visszamerészkednek hivatalukba, hogy gyalázatos tevékenységüket tovább folytassák. Isten kétszeresen megbünteti majd azokat, akik a nevében vállalt hivatásukat egyéni érvényesülésük végett a sáttánnal cimborálva használják fel.

Marinéni szabad földön. Egyik bajtársunk új menekült honfitársaink keresése alkalmával találkozott Mari-néniével, aki egy csendes magyar falu lakója volt, és jelenleg egy osztrák család padlás-szobájában kapott fedelmet a feje fölé. Otthon kellett hagyni lakását és benne mindent, amit egy munkás-élet gyümölcseként összekuporgatnia sikerült. Sirva panaszkodja: "Nem gyűttem volna én soha osztrákba, ha azok a gonoszok békélt hagynának az embernek. De mit csináljon az ember, ha se nyugta, se álma a saját otthonába.

Tudja, itt is az a baj, hogy ezek az osztrákiak nem értik meg, amit mond nekik az ember. Má többször hallottam, hogy a tejföldről beszélnek, biztos van nekik, mer fejnek is. Megpróbátam kérnyi tőlük egy fél pohárral, mer tuga ez a mi emberünk (Mari-néni férje) nagyon szereti a tejföls bablevest kóbszszal. Amikor mondtam nekik, csak nevettek, pedig én nem akartam ingyér, mer még abból is van egy kicsi, amit paptól kaptunk a Lägerba."

Ugy van ám az Mari-néni, hogy a magyar tejfel szó alatt a németek Toufel dialektik s Liejtésével "Teifelt" értenek, ami ördögöt jelent. Csodállkozva nézett rám Mari-néni és csak annyit mondott: "Na halla hát, nem is csodállom, ha nem adta!".

Érvényét veszített jelvény és igazolvány. Központi Vezetőségünk a 246 számú jelvényt és a hozzá tartozó igazolványt érvénytelennek nyilvánítja, mert azt tulajdonosa elvesztette. Pótlására új jelvényt adott ki az ehhez érvényes igazolvánnyal együtt.

Kérjük az illető Bajtársunkat, hogy a régi igazolványát megsemmisítés végett küldje meg ide.

Polgári László örm. bajtársunk felesége a múlt év szeptember hó 7-én egészséges kislédnynak adott életet, akit Erzsébet-Rozália névről kereszteltek. A jó kívánság sohasem léso, ha az őszinte és zívóól jön. Mi pedig így kívánjuk a bajtársi családnak, hogy kislédnyukal együtt legyenek továbbra is egészségesek és sok örömet találjanak gyermekükben.

Zubor Lajos csö. bajtársat keresi a zsámbéki örs volt parancsnok-helyettese, ki most jutott családjával együtt szabad földre. A keresett előzőleg Angliában tartózkodott. Aki tud róla, közölje pontos címét a szerkesztőséggel, hogy a bajtársi érintkezés felvételét megvalósíthassuk.

Baráti József örmester bajtársunk Franciaországban 1.661 január hó 1-én meghalt. A múlt év december 16-án egy ittas francia sofför gépkocsijával elgázolta őt, bár azonnal kórházba szállították, nem sikerült életét megmenteni.

Jó Bajtársunk! Isten Veled! Pihenésed az idegen földben is legyen háboríthatatlan, hamár hó végyad, a hazatérést meg nem érheted!

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . . . hozzájárulását a B.L.-re a közp. segélyalpra.

Cső napi beszámolóinkat lapunk következő számában közöljük, mert annak megtartásáról ezideig nem mindenképpen érkeztek be a tudósítások.

Az Atlanti Szövetség Európában állomásozó szárazföldi haderejének fő parancsnokául Speidl német tábornokot nevezték ki. A franciaországi kommunista párt is néhány azzal egy híron pendülő "társutas" ez ellen tiltakozott a francia kormánynál. Nestor kedésük azonban nem sikerült, mert a német tábornokot a francia szenátus egyik tagja ugyanezzel a címmel vette és bizonyította, hogy Páris akkori német parancsnoka mellett, Speidl t. b. volt az, aki 1944. augusztusában Hitlernek a párisi Szajna-hidak felrobbantására adott parancsát megtagadta.

A Szovjetunió miniszterelnök, Bulganin a múlt hónapban levelet intézett Adenauer nyugatnémet kancellárhoz.

A levél, mely Németország egyesítése "érdekeiben" íródott, nem sok újat tartalmaz az eddigi hasonló törekvésekkel szemben. Más szavakkal és más fogalmazásban, de lényegében a régi szovjet feltételeket ismétli Bulganin "elvtárs": Németország hagyja ott a nyugati szövetségeseit, azaz lépjen ki az Atlanti Szövetségből és szerelje le a felállítás alatt álló hadseregét. Akkor aztán barátok és haderő nélkül lehet majd szó a német egységről. Mi sem természetesebb, mint szovjet vezetők mellett. Ki ad ma már hitelt a naiv és folytonosan megismételt szovjet elgondolásoknak? Öntudatlanul is Mesopushnak a rókról és hollóról írt meséje jut az ember eszébe. Minden eszközzel arra töreksenek a szovjet vezetők, hogy a magyarországi szabadságharcba való brutális beavatkozásukról a figyelmet eltereljék és a nyugati közvéleményt ismételten a maguk részére ha golyák.

Tónika: Mond papa, a szomszédék galambjai miért dugják a homlokba a fejüket?

Papa: Mert a szomszéd bácsi elnevezte őket béke-galamboknak és szőgyenlik magukat.

Vevő: De kicsi ez a béke-galamb.

Kereskedő: Kicsi, mert öreg.

Vevő: De sovány is...

Kereskedő: Sovány, mert beteg!

Papa: De Tónika, mit vettél, egy vak galambot? Hiszen béke-galambra kerül a pénz.

Tónika: Az az papa, a bácsi erősödött, hogy csak vak galamb lehet igazi béke-galamb.

Benkő Gusztáv őrmester bajtársunkat Venezuelából kérjük, hogy adjon életjelet magáról. Hosszú hallgatása miatt aggódunk! Ha valaki más biztosat tud róla, úgy annak értesítését kérjük.

H A N D - S C H R I F T - K É Z I R Á T . ADRESS-CIM: B.L. SZERLESZTŐSÉGE  
UTRECHT. Merwedelaade 183 bis. NEDERLAND.

DRUCKWERK  
PRINTED MATTER  
PERIODIQUE  
DRUCKSACHE

Aan Hebr  
Mr.  
Herr.  
Herrn.

dr. Béla R e k t o r  
376. Eddy Rd.  
CLEVELAND. 8. Ohio.



U.S.A.

